

hvorved den særlige militære Domsmyndighed foreslaas afskaffet, intet Forbilledet, om der end andetsteds, ogsaa i de lovgivende Forsamlinger, har hævet sig Røster for at slaa ind paa den Vej, man her er gaaet. Imidlertid har Kommissionen, af hvis Medlemmer dog nogle vilde have foretrukket særlige militære Domstole med fornøden Indsigt i de særlige militære Forhold, ment, at det maatte være gørligt i et Øjeblik, hvor vor almindelige Strafferetspleje omdannes efter de Principper, der i Nutiden anerkendes for de rette, at tilpasse den for Militæret, og om der end ganske naturligt inden for Kommissionen har været forskellige Meninger om, i hvilken Udstrækning særlige militære Hensyn gjorde Ændringer nødvendige eller ønskelige, og det foreliggende Forslag derfor ogsaa paa forskellige Punkter fremtræder som Resultatet af divergerende Anskuelser, har man dog i Hovedsagen kunnet samles om det i den foreliggende Form, saaledes at der kun med Hensyn til §§ 2, 9, 10 og 46 foreligger særlige Mindretalsforslag, hvorhos Folketingsmand Nøhr har ønsket bemærket, at han nærer megen Betænkelighed ved det Omfang, i hvilket Paatalemyndigheden ved Forslaget overlades til militære Myndigheder.

Det første Spørgsmaal, der melder sig, er dette, for hvilke Sager særlige Regler overhovedet kan være paakrævet. Den militære Jurisdiktion har i vort Land indtil de seneste Tider haft en overordentlig vid Udstrækning, idet uden for Kjøbenhavn alle til Krigsmagten hørende Personer, værnepligtige dog kun medens de var indkaldt, indtil 1908 stod under militær Ret i alle Sager, borgerlige Sager lige saa vel som Straffesager (i Kjøbenhavn havde derimod Fr. 15. Juni 1771 afskaffet militær Jurisdiktion i borgerlige Sager, der ikke angik Tjenesteforhold). Først ved Lov Nr. 135 af 8. Maj 1908 blev den militære Jurisdiktion for hele Landet begrænset til Straffesager og borgerlige Sager angaaende Tjenesteforhold, men de førstnævnte Sager hører altsaa under

militær Jurisdiktion, selv om det drejer sig om rent borgerlige Forbrydelser, be-
gaaede af militære.

Medens der i Kommissionen har været Enighed om, at der ikke burde gives den særlige militære Retspleje en saa stor Udstrækning, har der været delte Meninger om, hvorledes Grænsen i saa Henseende burde drages, saaledes at Kommissionen paa dette Punkt har delt sig i et *Flertal* (Andersen, Asmussen, Berntsen, Giørtz, Godskesen, Maegaard, Moltke, Pedersen, Rambusch, Rechnitzer, Theilmann og Topsøe-Jensen) og et *Mindretal* (Jessen, Johansen, Munch-Petersen, Nøhr, Rasmussen og Slengerik).

Efter *Flertallets* Forslag, som det foreligger udformet i Udkastets § 2, hører under de Sager, for hvilke den særlige Retsplejes Regler gælder (i Udkastet betegnet som „militære Straffesager“) for det første Sager angaaende strafbare militære Tjenesteforseelser, og dernæst Sager angaaende Handlinger, der er udøvede under Udførelsen af Tjenesteforretninger eller med Hensyn til Krigsmagtens Ting, Penge eller Gods. Det maa formentlig erkendes, at selv om saadanne Handlinger ikke altid kan karakteriseres som Tjenesteforseelser — hyppigt vil de være det, og i saa Fald følger deres Inddragelse under militære Straffesager allerede af Hovedreglen — vil de dog være saa nær beslægtede med Tjenesteforseelser, at de bedst bliver oplyst igennem Militærets egne Undersøgelser, ligesom det formentlig vil føles naturligst at lade de militære Myndigheder selv være bestemmende med Hensyn til Paatalens Rejsning. Lignende Betragtninger mener *Flertallet* gør sig gældende ved en anden Klasse Handlinger, der ogsaa er inddraget under Begrebet militære Straffesager, nemlig saadanne, der begaas overfor andre til Krigsmagten hørende Personer, samt saadanne, der begaas ved Misbrug af Vaaben eller Stilling — selv om de ikke maatte være Tjenesteforseelser, hvad ogsaa de naturligvis hyppigt vil være. Hertil kommer for disse Handlingers Vedkommende, at